

REVISTA "PSIHOSOCIOLOGIA",
(ANUL IV, NR. 3(15), SEPT.1998)

DANA CORNELIA NIȚULESCU

Psihosociologia românească încearcă să suplinească timpul pierdut atunci când a fost victima hegemoniei ideologiei marxiste, prin încurajarea traducerilor, reflexiilor, studiilor teoretice care se înscriu într-un program de orientare și reconstrucție a științei psihologiei sociale, de aliniere la direcția de mers a psihosociologiei mondiale.

Revista *Psihosociologia*, editată de Institutul Național de Informații, aduce în fața specialiștilor în domeniu - și nu numai - informații, preocupări științifice, valorificând din plin potențialul teoretic și experimental al studenților psihosociologi.

Numărul 3 din septembrie 1998 debutează cu articolul domnului prof. univ. dr. Septimiu Chelcea, **Periodizarea psihosociologiei**, în care sunt prezentate etapele evolutive ale psihosociologiei, dovadă a unei științe unice despre interacțiunea comportamentală. Autorul arată că transculturalitatea psihosociologiei, aceea aculturație științifică, elimină dihotomia "producător de psihosociologie" și "consumator de psihosociologie" (1). Este reafirmată puterea experimentului psihosociologic, acesta fiind elementul de graniță între eseu și știință.

Al doilea articol, **Modele de terapii tradiționale descrise de etnopsihiatrie**, sub semnătura lui Emil Dobre menționează diferențele culturale dintre tratamentele bolnavilor psihici. Autorul pomenește de funcția de reorganizare a personalității pe care o au serbările, spectacolele, caracterizate de o puternică încărcătură emoțională, de toleranță maximă. Șamanul - vrăjitorul primitiv - este psihanalistul inițial, psihanalistul sălbatic, inițiatorul experiențelor spirituale ce alungă boala din om. Un model de terapie tradițională românească este dansul călușarilor, care suplinește absența protecției divine.

Un articol interesant este cel al domnului maior Traian Iancu, **Contemporani cu august '68 - simpozionul «Armata României în contextul evenimentelor din August 1968»**. Astfel, la 18 iunie 1998 au fost evocate aspectele principale ale evenimentelor petrecute în urmă cu 30 de ani în legătură cu pericolul intervenției armate străine în România. Simpozionul, organizat de Uniunea Națională a Cadrelor Militare în Rezervă și Retragere, a încercat să demonstreze că toate cadrele uniunii își asumă istoria, atât cu momentele ei strălucite, cât și cu cele negre.

Studiul **Din istoria serviciilor secrete: activitatea de informație și psihologia** al domnului lector univ. Doru Bratu vorbește despre activitatea de culegere de informații, ca una dintre cele mai vechi meserii din lume. Practic, acest articol este un pretext pentru afirmarea legăturii foarte puternice dintre psihologie și activitatea serviciilor secrete. Se insistă asupra calităților psihice absolut necesare ale agenților de informații, dar și asupra motivațiilor ce însoțesc alegerea acestui gen de activitate. Foarte interesante sunt tipurile umane preferate de recruțați, tipuri

găsite într-un document intitulat *Practica recrutării de către americani în SUA și în alte țări*. "Căutați oamenii care sunt răniți de destin sau natură, urâți, cei ce suferă de un complex, cei ce doresc putere sau influență dar au fost învinși de circumstanțe defavorabile. Sentimentul apartenenței la o organizație puternică le va da o senzație de superioritate în raport cu oamenii frumoși și prosperi de care sunt înconjurați" (2).

Domnul lector univ. dr. Cristian Troncotă semnează articolul **Politica de cadre în securitate (1948-1964)**. Este prezentată politica de cadre a Securității ca factor ce va determina ilegalitățile și oportunistele ce vor domina România anilor care urmau. Autorul înfățișează compoziția socială (64% muncitori, 4% țărani, 28% funcționari, 2% intelectuali) și etnică (84% români, 10% evrei, 6% maghiari) a Securității. Criteriile de eligibilitate și de promovare erau legate de poziția față de Uniunea Sovietică: "Aprecierea ofițerului român se face în raport de gradul de devoțiune față de Marea Uniune Sovietică" (3).

Articolul **Inovație și repetiție. Între estetica modernă și post-modernă**, traducere și adaptare de Geo Maximilian, după Umberto Eco, în revista *Reseaux*, nr. 68, nov/dec 1994, încearcă o comparație între estetica clasică, neinteresată de inovație, ci de frumusețea permanențelor, estetica modernă, refractară la produsele de tip industrial, la ceea ce este comercial, și estetica post-modernă, care aduce în prim plan serialitatea, un termen nou care desemnează arta repetiției. Autorul scoate în evidență câteva procedee artistice post-moderne: *retake, remake, seria, saga, dialogul intertextual*. Concluzia este că potrivit unei concepții moderne asupra valorii estetice, o operă bună are două caracteristici: a) unitate între ordine și noutate și b) perceperea acestei unități de către public, care va sesiza atât mesajul, cât și modalitatea de transmitere a acestuia.

Revista cuprinde și studiul **Correspondentul de război** sub semnătura lui Șerban Dima, studiu ce se oprește asupra unei categorii de jurnaliști, aceia specializați în a relata derularea evenimentelor din zonele în care se petrec conflicte armate. Este vorba despre situații ce interesează publicul larg, în special prin caracterul aparte, prin exotismul popoarelor implicate în conflict. Autorul prezintă activitatea jurnalistului de război ca fiind impulsivă atât de obligația de a reda realitatea, adevărul, cât și de dorința de a obține un subiect inedit și exclusivitatea acestuia.

Vremurile contemporane îl împing pe individ într-un conflict al identităților etnice, religioase, politice, economice, culturale. Daniel Gheorghiu, în articolul său **Fenomenul identitar în cadrul sectelor religioase**, consideră că aceste crize identitare determină individul să caute ajutor, care este găsit, adeseori în credința religioasă. Astfel, este adus în atenția celor interesați fenomenul sectelor religioase, organizații ce se adresează păturilor sociale de jos, solicitante ale egalitarismului și echității sociale. Aderând la un astfel de grup, identitatea se constituie în interacțiune cu ceilalți membri. Prin urmare, indivizii caută să-și mențină o părere de sine pozitivă, grupurile sociale sunt valorizate, pozitiv sau negativ, funcție de aprecierile acelor grupuri care contribuie la construirea identității individului, evaluarea propriului grup se face prin raportare la alte grupuri.

Articolul **Programarea în relații publice**, semnat de doamna preparator univ. Mihaela Vlăduț, apreciază planificarea activității în relațiile publice ca foarte

importantă. O astfel de preocupare presupune cu necesitate definirea problemelor cu care se confruntă instituția respectivă, identificarea cauzelor prin monitorizarea presei, prin sondaje de opinie, statistici ale eficienței activității ș.a. Stabilirea obiectivelor (ce trebuie să fie: măsurabile, exprimate clar, realiste, corelate) este activitatea care deschide calea spre identificarea publicului țintă și a modalităților de acțiune. Definirea publicului țintă este activitatea de cunoaștere a particularităților culturale, sociale, economice, demografice, religioase, a intereselor specifice. Urmează stabilirea strategiilor de comunicare, stabilirea costurilor și evaluarea rezultatelor.

Reunind o diversitate de studii, revista dorește să informeze publicul avizat în legătură cu preocupările științifice actuale ale cercetătorilor în domeniul socio-uman, dar și să promoveze nume noi, care încearcă să se evidențieze și să-și facă cunoscute interesele și demersurile teoretice și practice.